

Kézmozdulat

Valamikor nagyon régen elgondolkoztam azon, hogy milyen jó lenne egy olyan élethű kezet mintázni, aminek olyan a mozdulata, amit egy valódi ember nem tud megcsinálni. Mindezt úgy, hogy ne tűnjön erőltetettnek, le legyen kifacsart se rémisztő. Kérdés, hogy hogyan nézne ki egy ilyen kézmozdulat?

Sokat gondolkoztam (pontosabban fejben elképzeltem), majd kitaláltam egy olyan kezet, ahol három ujj csillag alakban találkozik. (Öt ujj már sok lenne.) Akkor még vázlatként készítettem csak el kicsiben, agyagból. Minden ujjon egyel több ujjperc kell, mint amennyi az embernek van, hogy jól nézzen ki. Az elkészült vázlatot félretettem, mert nem tudtam még, hogy a kéz hogyan folytatódjon. (Sokkal nagyobb szobrot kellett volna készítenem, mint amit akkor még szívesen csináltam volna. A nagy szoborban viszont ez a kis kézmozdulat elveszett volna.) Majd nagyon sok évig nem készítettem saját kerámia tárgyat, és közben ez a vázlat elveszett. (Ma már furcsának tűnhet, de fénykép se készült róla.) Kb. 15-20 év múlva úgy gondoltam, hogy már nagyon szeretnék saját tárgyakat készíteni, ezért ennek a tárgynak a készítéséhez láttam hozzá először. Mivel nem volt meg a régi vázlat, emlékezetből újra megmintáztam – ráhangolódás ként – még kicsiben. Ez után láttam hozzá a végleges változat megmintázásához.

A kéz sárgára égetett kishajmási agyagból van. Drót, vagy egyéb váz felhasználása nélkül mintáztam. (Nem volt könnyű feladat.) Maga a mintázás gyors, (kb. másfél óráig tartott). De a száradás utáni utómunkák (faragás), ami során a finom részleteket kitaláltam és létrehoztam (ha összeadok mindent) közel egy napot.

Kiszámoltam, hogy 14 ujjpercünk van. A mintázott kéznek annak ellenére, hogy csak 3 ujja van, csak két ujjperccel kevesebb, mint nekünk.

Az üvegbúra kifejezetten a kézhez készült. Megkorongoztam agyagból a pozitív formát, amiről gipsz negatívot készítettem. Az üveget James fújta formába Tápiószecsőn. Én vágtam szét az üveget, és csiszoltam le szélét.

Ez a tárgy a „kitalált lények egy régi raktárból” sorozat része. Ebben a sorozatban kitalált állatokat készítek élethűen, hogy akár el is lehessen hinni, hogy ilyen létezett. A legtöbb tárgy nem kerámia, hanem „vegyes technikával”, gyakran állatok, növények „alkatrészeinek” felhasználásával készülnek, rendszerint olyan technikák alkalmazásával, amiket a restaurátorok használnak.

Ezek a tárgyam szándékosan régies hangulatúak. Kifejezetten szeretem a 19. századi diorámák hangulatát. Igyekszem a „csomagolásban” azokat az anyagokat, technikákat, díszítéseket, festékeket, lakkokat használni, amelyek ekkor kedveltek voltak.

Ez a tárgy még nincs teljesen készen (a végleges fa alap még ideiglenes), de már nagyjából látható, hogy milyen lesz.

Véninger Péter
2019.

[Vissza a főoldalra](#)